А не далече, пролѣтни вѣтри
люлѣе ниви, сгушено бѣсни.
Дърветата отиватъ въвъ небето,
а сѣнкитѣ – въ заводнитѣ сѣти.

Но какъ е чудно
и нечувано тука,
съвсемъ забравено
това поле.
Една рѫка
изхвърли на боклука
идилиитѣ съ синьото небе.

Защото нитъ на нѣкаква забрава,
Защото нитъ и разнѣжното сърдце –
би значимо найразно да загубимъ
робоитѣ ти цвѣтави рѣчь.

И въ този шумъ
и трѣсъкъ на машини
ще трѣбва непрестанно
да крещимъ,
да могатъ душитѣ
подробно да преминатъ
пространството което ги дѣли.